

Та казвамъ: между насъ трѣбва да съществувамъ само разумни отношения. Като четете Свещеното Писание, главно Стария Завѣтъ, той се отличава съ редъ примѣри. Прочетете живота на Давида, или на Якова, или на Аврама, или на Исака, вие ще видите, че тѣхниятъ животъ е единъ отличенъ примѣръ и за другитѣ. Прочетете най-послѣ живота и на други велики хора и тамъ ще видите, че има примѣри за подражание, за поука. Давидъ бѣше едно малко овчарче, което ходѣше да пасе овцитѣ и развиваше силата си. Единъ день, самъ той се хвали, вълкъ нападналъ една отъ неговитѣ овци и той се хвърлилъ да я спасява — борилъ се значи съ вълка и надвилъ, спасилъ овцата си. Послѣ, споредъ неговитѣ твърдения, тогава имало и лъвовѣ, той се борилъ и съ лъвоветѣ, за да освободи една овца отъ устата на лъва. До колко е вѣрно всичко това, трѣбва да се питатъ ония ясновидци на врѣмето, които виждатъ въ миналото, но нека вѣрваме и на думитѣ на Давида. Той бѣше единъ смѣлъ и рѣшителенъ човѣкъ, който се борилъ съ лъвоветѣ и съ вълцитѣ. Не само това, но той билъ и добъръ музикантъ. И когаато Саулъ бивалъ нападанъ отъ лоши вухове, викалъ Давида да му свири. Когато Давидъ започвалъ да свири, Саулъ изпитвалъ добро разположение на духа си. Щомъ Давидъ прѣставалъ да свири, Саулъ ималъ пакъ своето лошо разположение на духа. И това разумно малко дѣте, слѣдъ като прѣкара една дисциплина, дойдоха срѣщу него гонения отъ страна на Саула. И този младъ овчаръ, слѣдъ като стана царъ, забрави че Саулъ го гони. забрави, че е билъ овчаръ и ка-